

PARTICIPAR EN L'ASSEMBLEA NO ÉS CAP CASAMENT

Sembla que alguns cristians s'han espantat amb els treballs de l'Assemblea diocesana. A l'hora d'inscriure's molts estan indecisos, com si tinguessin por de comprometre's a fer més coses. Com si això hagués de durar tota la vida. Com si es tractés d'un treball difícil que només està a l'abast de la gent d'estudis.

Precisament aquesta setmana el Dr. Jubany ha adreçat una carta als capellans en la qual demana que animem a tothom a participar i que mirem de deixar ben clar que els treballs de l'Assemblea Diocesana no pretenen convocar els grups de sempre, solament. Que tothom s'hi senti invitat i especialment els joves, diu el Dr. Jubany.

Recordem que es convida a fer un treball que comporta només tres o quatre reunions, i que ha d'estar enllestit pel maig. Les reunions les farà cada grup a l'hora i al lloc que més convingui als seus components.

Podeu apuntar-vos per un sol tema dels vuit proposats. Preneu contacte amb els coordinadors o directament amb la parròquia. El temps d'inscripció s'ha allargat fins el quinze de febrer, però no espereu a darrera hora.

LA MÉS GRAN ALEGRIA DEL MESTRE RUERA

"La més gran alegria que em podríeu donar es fer que pogués passar els darrers anys de la vida tocant l'orgue" deia el mestre Ruera fa cosa de quinze dies. Estàvem parlant del projecte antic de canviar d'emplaçament l'orgue de tubs, de forma que es pugui tocar des de la nau de l'església, prop de l'altar.

S'han estudiat les possibilitats i s'ha trobat una solució que sembla satisfactòria: col·locar l'orgue en el rosetó cec de sobre l'entrada al Santíssim i la cònsola aproximadament on ara hi ha l'electrònic. Els treballs ja estan en marxa: s'ha desmuntat l'orgue i s'ha tractat la fusta per eliminar els corcs. Ara vindrà la feina de trasllat i la nova instal·lació.

Aquest esforç ha de contribuir a dignificar el culte amb una millor utilització d'allò de què disposa la comunitat. Aquesta serà, al mateix temps, la més gran alegria del Sr. Ruera. Que bé se la mereix. Esperem que la millora trobarà bona acollida.

TENIM UN CANCELL "PERILLÓS"

Es de suposar que les portes del carrer i les del cancell varen ser construïdes com a provisionals, perquè aquesta entrada lateral no és el portal de l'església. Però mentre no s'obre el portal nou, les portes velles entrebanquen i fan caure sobretot les persones grans. Per això hem decidit reformar una mica les del cancell sense massa pretensions estètiques, és clar. Però no volem que caigui ningú més. Després mirarem de reformar de la mateixa manera des del carrer.

FESTA ANUAL DE LA FRATERNITAT DE LOURDES

En vistes a la celebració de la festa de la fraternitat de la Mare de Déu de Lourdes que es prepara per al 17 de febrer, demanem a

les persones que disposin de vehicle i el vulguin posar al servei dels malalts per al seu trasllat, que ho comuniquin a la família Vivet: St.Roc,19. Tel.870.19.81.

AVUI COL.LECTA EXTRAORDINÀRIA

Cada setmana són més les persones que espontàniament fan la seva ofrena. El primer diumenge recordem a tots de forma més directa el deure que tenim de contribuir a les necessitats de l'Església. La parròquia va donant comptes cada mes de forma resumida i esperem ampliar les informacions.

INVENTARI

Aquesta setmana han quedat nets i inventeriat els canelobres i altres objectes que estan retirats del culte. La setmana vinent un altre grup es farà càrrec dels ornaments. Gràcies per tant valuoses col.laboracions.

CAPTAIRES A BASTONADES

Era diumenge al matí. Poc després de Nadal. A la porta de l'església, les captaires de sempre. La novetat del dia fou un captaire foraster, un que no era de "l'empresa" i que va venir a obrir plaça al mateix mercat: la competència!

Després d'escridassar-se van arribar a les mans i per reforçar l'argument van acabar a garrotades. Amb prou feines se'ls va poder descompartir. Els municipals van fer acte de presència -aquesta és una qüestió d'ordre públic- i l'un per aquí, amb el sac i les altres per allà amb les criatures al coll. Jo pensava -innocent de mi- que després de l'escàndol, al menys s'hauria acabat l'espectacle dels captaires. Però ca! van passant els diumenges i tot continua com abans de la guerra de les bastonades.

* Aquests fets fan pensar. Si el portal de l'església és un negoci que s'ha de defensar a cops de bastó, la culpa és nostra. Vol dir que molts feligresos s'estimen més donar almoïna a cegues que procurar una assistència que promocioni. Si tots ens poséssim d'acord en no donar diners a mà sense saber a qui els donem, ningú no es barallaria per seure a les escales de l'església.

* Però encara fa pensar més l'esvalot d'aquell matí. Els que no saben compartir no són pas "pobres". Són captaires, un ofici com un altre. Un pobre de debò és tot una altra cosa.

* Ens fan avergonyir el guirigall i les baralles. Però l'"agressivitat" en la competència comercial, social, política i àdhuc religiosa, les travetes refinades, les garrotades morals, les ofenses enguantades mostren un ànim igualment escarransit que ens hauria de fer avergonyir més encara. Al menys aquells captaires eren sincers.

* La batussa d'aquests dissortats germans nostres es com un mirall d'augment, que ens fa el servei de remarcar la pròpia migradesa, l'egoisme no vençut, l'afany de sortir amb la nostra al preu que sigui, l'amor que encara no tenim.